

Als we voor de toekomst dergelijke ongelukken zo veel mogelijk willen vermijden, dan moeten we ons goed rekenschap geven, waar het Lubbo in hoofdzaak aan mankeerde, dat was aan een goed marxistische rijk op de maatschappij. Losse dingen kon hij vaak goed beoordelen en zuiver aanvoelen, maar het geheel in zijn onderling verband overzien, dat speelde hij niet klaar.

De burgerlijke klasse richt op het oogenblik dag voor dag haar slagen tegen de arbeidersbeweging; alles onder de leus: "tegen het marxisme". Hiermee bedoelt ze het klassobewust verzet der arbeiders. In werkelijkheid looft or van marxisme weinig onder de arbeiders, wat or van marxisme in de hoofdon der arbeiders is overgebleven, dat is in het beste geval, zooals in O.S.P. kring, de leninistische verdraging ervan, op in de meeste gevallen alleen wat oude rommel van uit hun verband gerukte losse formules.

Is de "marxistische" arbeidersbeweging op het oogenblik dan ook volmaakt ongevaarlijk, toch heeft de burgerij "veel begrepen, dat een werkelijk marxistisch denkende arbeidersklasse de ondergang van het kapitalisme beoogt. Nog weinig jaren geleden dacht de bourgeoisie heel anders. Om de revolutionaire strekkingen van het marxisme lachten ze, want ze waren van de hoekheid van hun eigen stelsel overtuigd. Waar was de "Vorelendung" der arbeiders, die niets te verliezen hadden dan hun ketenen, en een wereld te winnen? Alleen "orthodoxe" marxisten geloofden nog aan zoo iets. De burgerij waardeerde het juist bijzender, dat het marxisme een meer "practische" strooming had voortgebracht, die hand in hand met de burgerlijke klasse, allerlei sociale misstanden heeft opgeruimd; die hielp bevorderen, dat door organisatie van de arbeiders het mogelijk werd, dat de arbeiderskracht tegen zijn waarde werd betaald, terwijl de rust in het bedrijfsleven zo veel mogelijk werd verzekerd.

De crisis heeft hierin verandering gebracht. De "Vorelendung" wordt dag voor dag meer een feit, en ieder kapitalist verbanst zich voortdurend dat er van de kant van de arbeiders niet meer verzet komt. Het marxisme is nu niet langer betwistbaar; het is misdadig geworden. Het marxisme kan nog zoo revolutionair voelen, als hi het kompas van de bourgeoisie op te volgen, en **m a r x i s t e n** te worden.

De arbeiders kunnen niet meer verzet tegen de komende storm. Een arbeider kan nog zoo revolutionair voelen, als hi het kompas van de marxistische maatschappijbeschouwing niet bezit, zal hi in de komende storm onoverwinnelijk zijn koers kwijt raken, en als communist schipbreuk lijden. Zoals Lubbo, gedreven door een mede en solidariteitag veel dan de meeste anderen bezitten, tot een dand kwam, die schadelijk was voor zijn klasse, dan toch b.v. als "Roedfrontstrijder" door hun leidersvlik laten gebruiken om andere richtingen in de arbeidersbeweging te terroriseren, om, zooals de gebourtonissen in Duitschland hebben bewezen, ten slotte met pak en zak naar het fascisme over te loopen, omdat die beweging over meer macht beschikt, en zo er praktisch geen groot verschil tusschen zien.

Daartegenover geeft ons de wetenschap van de ontwikkeling van de maatschappij de zekerheid van overtuiging, dat, hoe groot de nood ook worden mag, ook daardoor juist het communisme komen moet. En dit alleen geeft de kracht om stand te houden.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 50
POSTGIRO 224676

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING: economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmaakt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten werken de arbeiders in diesen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VERIE EN GELIJKE PRODU-CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale Communisten zien den wesenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Zevorde Jaargang No. 2:
Februari 1934 No. 2.

**ALLE MACHT AAN D'E ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

DE BETEEKENIS VAN DE NATIONAAL - SOCIALISTISCHE DIKTATUUR IN DUITSCHLAND.

- I. De vestiging van de diktatuur der N.S.D.A.P., die door de pers dezer diktatuur wordt aangekondigd als nationale revolutie, is geen revolutie in deze zin, dat ze een revolutionaire omwenteling van de economische grondslagen van het maatschappelijk leven bracht. Het privaatsbezit aan produktiemiddelen, aan grond en bodem, blijft evenals in alle andere burgerlijk kapitalistische landen, ook haar grondslag. Maar binnen de kapitalistische ekonomie hebben struktuurveranderingen plaatsgevonden. Het privaatsbezit leidde, gedreven door de drang der kapitalen naar konzentratie, over syndikaten, kartels, trusts naar monopoliekapitalisme, om tenslotte onder de diktatuur van het staatsapparaat de vorm van staatskapitalistisch beheer aan te nemen.
- II. De diktatuur van de N.S.D.A.P. is de politieke doorvoering van wat zich op ekonomisch terrein reeds had voltrokken. De belangen van de bezittende klasse worden hoe langer hoe meer waargenomen door kapitaalorganisaties met monopoliekarakter. Deze kapitalistische monopolies dikteeren op hun terrein, voor de partikuliere kapitaalbezitters de voorwaarden voor het deelnemen aan het produktieproces. Zij heffen de vrije beschikking over kapitaal en produktie op, en vernietigen de bewegingswetten van het vrije, liberale kapitalisme. Maar ze garandeeren het kapitaal tevens een bepaalde rentabiliteit, die zonder monopolistisch beheer niet meer mogelijk is. Dit is dan ook de reden, waarom het kapitalisme thans de vorm van monopolie-kapitalisme heeft aangenomen.
- III. Het "vrije" kapitalisme, dat op ekonomisch terrein in evenwicht werd gehouden door de werking van zijn bewegingswetten (op kapitaal-, waren- en arbeidsmarkt), vond dit evenwicht op politiek gebied in een meer of minder demokratische ordening. Deze demokratische ordening, kenbaar aan het parlementaire stelsel,

/5konomisch

liet de verschillende belangengroepen haar voren komen, en had tot taak of door overwicht van de sterkere groepen, of door kompromis, steeds opnieuw het door tegenstrijdige belangen verstoerde evenwicht te herstellen. Doordat op politiek gebied een evenwicht der tegenstellingen niet meer te bereiken was, zette zich ook hier dezelfde tendens door, die op economisch terrein reeds gezegevierd had; in de plaats van de democratie, van het parlementaire stelsel, treedt de diktatuur van het staatsapparaat. De politieke en ook de ideologische bovenbouw van de maatschappij krijgen dezelfde structuur die de economische onderbouw reeds verwezenlijkt had. Het "vrije spel der krachten" wordt ingetoemd, het monopolie over recht, ~~aan~~ de zeggingsrechten over wat men moet doen en laten, komt in handen van de sterkste belangengroep, die het staatsapparaat gebruikt om haar wil door te zetten. Dit is de gang der ontwikkeling in alle kapitalistische landen, die in Duitsland door de oprichting van de diktatuur van de N.S.D.A.P. voltrokken werd.

IV. De historische taak van de diktatuur van het staatsapparaat is de wettelijke toestand van het vrije kapitalisme te vervangen door een wettelijke toestand, die het kapitaalmonopolie in alle takken van bedrijf beschermt, bevordert, en waar het nog niet aanwezig is, in het leven roept. De geheele bezittende klasse neemt door middel van haar staatsapparaat dezelfde maatregelen, die de kapitaalmonopolies - organisch uit het vrije kapitalisme gegroeid - met succes ~~aan~~ toegepast hebben. Alle groepen van de bezittende klasse verwachten van de diktatuur van het staatsapparaat, door middel van door de wet voorgeschreven monopoliseering van alle bedrijfstakken, een behoorlijke winst. Maar evenals bij de rationalisering van enkele bedrijven, deze een extrawinst op de overige bedrijven behalen, die verdwijnt, zodra de geheele bedrijfstak gerationaliseerd is, zoo moet ook de poging falen, om door generaliseering van het monopolie, het geheele kapitalistische bedrijfsleven te doen renderen. De reeds onder het vrije kapitalisme bestaande monopolies in de zwaarindustrie en derg., hadden levensvatbaarheid, doordat ze een extrawinst maakten ten koste der overige bedrijven. Als het geheele bedrijfsleven in monopolies georganiseerd is, wordt dit resultaat te niet gedaan.

V. De onder staatsdwang in monopolies georganiseerde bedrijfstakken kunnen van elkander geen extrawinst meer behalen, en dus moet hun gezamenlijke kracht zich naar buiten keeren. 't Zijn twee bronnen waaruit de buit moet komen: In het binnenland de klasse der loonarbeiders en alle groepen die niet door kapitaal-monopolistische maatregelen van de staat in hun bezit beschermd worden. De andere bron is het buitenland. Voor de handel met het buitenland vormen echter de autarkische maatregelen van zo goed als alle landen een ernstig beletsel.

VI. Het monopolie van bezit aan produktiemiddelen en kapitaal is in het vrije kapitalisme reeds voldoende om de loonarbeiders in afhankelijkheid te houden. Maar toch was er voor de loonarbeiders nog deze bewegingsvrijheid, dat ze hun baas konden kiezen; terwijl er een arbeidsmarkt was, waar de prijs van de arbeidskracht, het arbeidsloon, door vraag en aanbod werd bepaald.

Deze betrekkelijke vrijheid is in de loop van de kapitalistische ontwikkeling gaandeweg in een steeds vastere binding veranderd.

Het was een gewone toestand geworden, dat de bezitters van nagenoeg alle bedrijfstakken zich ten opzichte van de arbeidsmarkt onderling verbonden, om de prijs van de arbeidskracht voor een vooraf vastgestelde tijdsduur vast te stellen. Ook de loonarbeiders hadden van hun kant in de vakorganisaties organisatorische lichamen geschapen, die door het afsluiten van kollektieve arbeidskontrakten met de kapitaalorganisaties regelend trachtten op te treden bij het vaststellen van de prijs van de arbeidskracht. De staat, schijnbaar boven beide partijen staande, verleende aan deze kontrakten wettelijke kracht en gebruikte zijn nachtsapparaat om verzet van de zijde der arbeiders te onderdrukken. Zoo werd reeds onder het vrije kapitalisme de betrekkelijke bewegingsvrijheid van de loonarbeiders steeds meer opgeheven. Wat bleef was de democratische schijn.

Maar nu het bezit aan produktiemiddelen en kapitaal de vorm van door de staat voorgeschreven monopolies heeft aangenomen, wordt ook bij de bepaling van de prijs van de arbeidskracht de democratische vorm opgeheven. De vakverenigingen, die feitelijk reeds tot zelfstandige lichamen buiten de arbeiders waren vergroeid, worden tot staatslichamen omgevormd. Ze zijn niet meer - ook de vorm na niet - verantwoordig aan de arbeiders schuldig, maar worden tot uitvoerend orgaan van het diktatoriaal geregeerd staatsapparaat.

VII. De arbeiders voelen deze verandering der vakverenigingen van zelfstandige lichamen tot staatsorganen nauwelijks, omdat ze er toch reeds lang geen invloed meer op hadden.

Deze staatsvakorganisaties ~~xxxxxx~~ (Arbeidsfront) hebben het monopolie van organisatie der loonarbeiders verkregen, en hun voornaamste taak is er voor te zorgen, dat geen van de arbeiders afhankelijke organisaties ontstaan. Verder moeten ze onder de loonarbeiders een geest kweken die afziet van elk zelfstandig optreden, die gedragen wordt door "arbeidsdiscipline" en die vol vertrouwen het behartigen van de belangen der loonarbeiders aan de staat overlaat. Deze maatregelen, tezamen met de scherpste terreur van de staatsmacht tegen elke poging tot verzet geeft aan de bezittende klasse het volledige monopolie over de arbeidskracht. De winstbron arbeidskracht is nu geheel uitgeleverd, en de omvang van de buit wordt alleen begrensd door de natuurlijke grenzen die aan de uitbuiting van de arbeidskracht gesteld zijn.

VIII. Deze ontwikkeling van het vrije kapitalisme tot monopoliekapitalisme, en de daaruit voortkomende structuurveranderingen der democratische vormen tot diktatoriale en monopolieverhoudingen vindt plaats in alle modern kapitalistische landen. In Duitsland heeft deze ontwikkeling haar tot nu toe meest volkomene vorm aangenomen door de vestiging van de diktatuur van de N.S.D.A.P. De bijzondere verschijningsvormen waaronder zich deze diktatuur voordoet - dat het de nationaal-socialistische partij is, die de diktatuur uitoefent, de fel anti-marxistische propaganda die ze voert, en ook dat ze opgroeiende in afweer van de gevolgen van de verloren oorkog 1914 - 18 -, vindt verklaring in de bijzondere omstandigheden

van het Deutsche kapitalisme.

- 4 -

IX. Het Deutsche kapitalisme vocht in de wereldoorlog om zijn plaats als imperialistische wereldmacht. De leiding van deze strijd lag, zooals vanzelf spreekt bij de hogere militairen. Als de wereldoorlog naar buiten verloren werd, verloren de leidende kringen gelijktijdig hun macht over de binnenlandsche vijand, over de met de marxistische leer van de klassenstrijd doordrongen arbeidersklasse. Onmiddellijk na de nederlaag begonnen de militaire kringen de strijd tegen de binnenlandsche vijand, vormden de z.g. vrijkorpsen, en sloegen met wapengeweld, door de sociaal-demokratische regering te hulp geropen, de naar socialisatie strevende revolutionaire arbeiders neer. Reeds in 1920 deden ze een greep naar de staatsmacht (23e April-putsch) maar ze hadden nagecoeg de geheele bevolking tegen zich. Ook hadden ze ten opzichte van de invloed die de zegevierende Ententestaten op de Deutsche politiek had, geen kans.

Uit deze kringen is de latere N.S.D.A.P. gegroeid. Voor het binnenland schreef ze de strijd tegen de marxistische klassen leer van de klassenstrijd, tegen het buitenland de opheffing van het Versailler-vredesverdrag op haar vaandel. Zoo werd de N.S.D.A.P. de voorvechter voor het herstel van Duitslands positie in het wereldimperialisme, en gelijktijdig de voor het monopoliekapitalisme bruikbare organisatorische vorm voor de verdere knechting van het Deutsche proletariaat.

X. Het verdrag van Versailles drukte sinds 1918 als een looden laet op 't Deutsche Rijk. Gedurende de eerste 10 jaar voldeden het Deutsche industrie- en bankkapitaal echter aan de betaling der oorlogschulden en de "wederopbouw" van Noord-Frankrijk, omdat ze er miljoenen aan verdienen. De industriëlen presenteerden hun rekeningen aan het Deutsche Rijk, dat de benodigde sommen gedeeltelijk uit de massa's perste, gedeeltelijk uit de Dawes- en Youngleening fourneerde. De massa's werden geplunderd ten behoeve van de Deutsche en Ententekapitalisten.

XI. Zoodoende ontstond binnen de arbeidersklasse en binnen de handel-drijvende middenstand, de intellectuele beroepen en de boeren een strooming, om 't verdrag van Versailles te doorbreken. Zoolang industrie- en bankkapitaal nog aan 't verdrag verdienden, kon deze strooming zich echter niet doorzetten. Maar toen de leveringen in "nature" vervangen werden door betaling in klinkende munt, bekoelde ook de liefde van de Deutsche groot-bourgeoisie voor 't verdrag; ze ging de nationaalistische beweging steunen.

XII. De feitelijke dragers van de nationaal-socialistische beweging waren de middengroepen en de grootgrondbezitters, die geen voordeelen, maar alleen nadeelen van het verdrag hadden, waarbij ze een groot deel van de arbeidende klasse in hun propaganda meetrokken.

XIII. Bij de nalaying van 't verdrag, bij de uitmorgeling der massa's werd het voortdurende sociaal- en sociale tegenstellingen door middel van de democratie, de samenwerking van Kapitaal en Arbeid, te overbruggen, zoodat reeds sinds jaren buiten 't parlement om geregeerd werd door middel van "noodverordeningen".

- 5 -

(Wij in Holland zouden zeggen: "Bij Koninklijk Besluit"). 't Parlement bestond alleen nog maar, om de democratische schijn levendig te houden. Deze versluierde diktatuur werkte alleen ten voordeele van de groot-bourgeoisie.

XIV. Dat de middengroepen en de grootgrondbezitters de leiding namen in 't "nationale herstel" bepaalde de inhoud der beweging. De democratie was uitgewerkt en dus kon 't alleen gaan naar een diktatuur, die de middengroepen meenden te kunnen uitoefenen. Deze diktatuur had echter als inhoud de gedwongen samenwerking der klassen, de "eenheidsstaat".

XV. De propaganda voor de nationale verheffing in de eenheidsstaat vond een goede klankbodem bij de arbeidersklasse, omdat een wezenlijke omvorming der ideologieën daartoe niet noodig was. De arbeidende massa's waren door alle partijen tot en met de K.P.D. in nationalisme opgevoed, terwijl de samenwerking der klassen door parlement en vakbeweging alle jaren door geprageerd was. Het ging er daarom alleen om, de oude gedachtegangen in de nieuwe vorm van de eenheidsstaat te gieten. De oude ideologieën verschenen in een nieuw kleed.

XVI. De nationaal-socialistische beweging wist de geheele jeugd van 10 tot 30 jaar in zich op te nemen, zoodat de fascistische diktatuur op deze breede massa rust. De groot-bourgeoisie heeft de leiding van de eenheidsstaat op zich genomen, waarbij haar diktatuur door deze breede jeugdmassa's wordt gesteund. Het is daarom geen diktatuur van 't proletariaat, maar wel een diktatuur met benupp van 't proletariaat; een toestand, die met de Russische diktatuur van de bolsjewistische partij te vergelijken is. De ouderen van de arbeidersklasse (sociaal-demokraten) houden vast aan hun traditioneele opvattingen betreffende de parlementaire democratie en deze leveren daarom geen steunpunt voor de nationaal-socialistische diktatuur.

XVII. De nationaal-socialistische diktatuur kan het Deutsche kapitalisme alleen een betere basis voor winstvorming geven ten koste van de loonarbeiders. De arbeidersklasse zal in 't vervolg de volle zwaarte van de druk der diktatuur te voelen krijgen, waardoor ook de liefde van de jongere generatie voor dit regime moet bekoelen. Ook de middengroepen komen bedrogen uit, want hun door de staat gewaarborgde monopolie op de kleinhandel kwijnt weg gelijk met de slinkende levensstandaard van de arbeidende klasse. Alleen zij, die in het de diktatuur uitoefenende staatsapparaat zijn opgenomen, zijn er met hun belangen onmiddellijk aan verbonden. Wat de gevolgen van de nieuwe regelingen voor het boerenbedrijf, die in wezen op een kollektiviseeren onder staatsdwang neerkomen, ~~xxxxxx~~ zijn zullen, valt nog niet te zeggen, omdat hier blijkbaar nog ontwikkelingsmogelijkheden zijn. Weet de diktatuur deze mogelijkheden uit te buiten, dan zal het landbouwbedrijf de diktatuur steunen.

Maar niet het welzijn van de arbeidersklasse, ook niet 't in 't leven houden van de middengroepen en de ontwikkeling van het boerenbedrijf

A3

zullen in de verdere politiek van de nationaal-socialistische diktatuur de doorslag geven. De voorwaarden voor het rendeeren van het in de groot-kapitalistische monopolies belegde kapitaal vormen de leidraad voor de politiek van de diktatuur, en aan deze voorwaarden kan alleen worden voldaan als het Duitse kapitaal van zijn betalingsverplichtingen aan het buitenland bevrijd wordt en gelijktijdig ruimte krijgt op de buitenlandsche markten voor de afzet van zijn waren. Dit gaat echter lijnrecht in tegen de belangen van het buitenlandse kapitaal, en daarom kan de nationaal-socialistische diktatuur niet anders doen, dan de internationale konfliktstof in een snel tempo op hoopen, tot uiteindelijk een beslechting der geschillen met de wapenen er het gevolg van is.

XVIII. Met dit uiteindelijk gevolg heeft de nationaal-socialistische diktatuur van de beginne af rekening gehouden, en ze spant alle krachten in om de geheele bevolking in deze politiek mee te slepen. En oogen-schijnlijk heeft ze sukses, daar iedere kritiek is uitgebluscht, iedere poging tot verzet zonder genade vertrapt wordt, de krijgstuicht tot eerste deugd is verheven, en niemand zich aan deze geestelijke dwang kan onttrekken. Onder deze verhoudingen kan zich natuurlijk geen arbeidersbeweging legaal ontwikkelen. Het werkingsveld is van de direkte strijd naar de elementaire illegale propaganda verlegd. Ook het ont-kotenen van allerlei onzijdige akties is slechts schijnrevolutionairisme, dat alleen tot nuttelooze nederlagen voert. De meest elementaire propa-ganda, die de klassenverhoudingen in de eenheidsstaat analyseert, en aan illegale groepen een klaar inzicht geeft, kan voorbereiding zijn voor massabewegingen, die komen moeten wanneer ook deze diktatuur faalt.-

.....

Vrijwillige Bijdragen tot 1 Febr. '34.

H.B. te H. Fl. 0.25; J.W. te H. Fl. 0.75; H.M. te A. Fl. 2.50; G.V.R. te B. Fl. 1.-; G.J.v.L te L. Fl. 2.50; M. v G. te R. Fl. 1.50; A.H. te A. -.90; W.A.B. te dH. Fl. -.60.

B4

A4

B5

A5